

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 czerwca 2015r. powód S. S. (1) wystąpił do o zasądzenie od pozwanej - (...) sp. z o.o. kwoty 92.837,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwana nie wywiązała się z obowiązku zapłaty na jego rzecz należności wynikających z załączonych do pozwu faktur. W skład kwoty dochodzonej niniejszym powództwem (92.837,96 zł) wchodzi kwota roszczenia głównego (83.428,25 zł), powiększona o należne odsetki (9.409,71 zł - według stanu na dzień 23 maja br.) - (pozew k. 2-4 akt).

Postanowieniem z dnia 30 września 2015r. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 174§1 pkt 2 k.p.c. (postanowienie k. 110 akt).

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2016r. Sąd postanowił podjąć postępowanie w sprawie z udziałem likwidatora pozwanej Spółki (...) (postanowienie k. 184 akt).

Pozwana (...) Sp. z o. o. z siedzibą w S.- w likwidacji w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W pierwszej kolejności strona pozwana zaprzeczyła wszelkim twierdzeniom i okolicznościom zawartym w treści uzasadnienia pozwu, za wyjątkiem tych wyraźnie przyznanych w toku niniejszego postępowania. W szczególności zaprzeczyła jakoby powód świadczył na rzecz pozwanej usługi, czy dostarczyła do pozwanej towary, wymienione w treści uzasadnienia pozwu. Załączone do pozwu faktury nie zostały podpisane ani przez powoda, ani tym bardziej przez upoważnionego przedstawiciela pozwanej. Wobec powyższego, przedmiotowe faktury nie stanowią dokumentu prywatnego w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego i nie mogą stanowić dowodu wystąpienia okoliczności w nich stwierdzonych. Nadto, powód nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego fakt dostarczenia pozwanej jakichkolwiek towarów, w szczególności potwierdzeń odbioru towaru przez pozwaną, jak również dowód potwierdzających realizację jakichkolwiek usług na rzecz pozwanej. Powód nie przedstawił, również jakichkolwiek dowodów potwierdzających fakt zawarcia pomiędzy stronami umowy, na mocy której powód byłby obowiązany do świadczenia na rzecz pozwanej usług oraz dostarczenia towarów wymienionych w przedłożonych przez powoda fakturach, natomiast pozwana byłaby obowiązana do zapłaty wynagrodzenia za świadczone usługi czy ceny za dostarczone towary.

Pozwana zaprzeczyła, by powód świadczył na jej rzecz usługi oraz dostarczył towary objęte treścią pozwu. W konsekwencji stwierdziła, iż zaoferowany przez powoda materiał dowodowy nie jest wystarczający dla ustalenia następujących okoliczności:

1. zawarcia pomiędzy powodem i pozwaną umowy o świadczenie usług oraz dostarczenie towarów,
2. wykonania przez powoda na rzecz pozwanej usług wymienionych w przedłożonych fakturach,
3. dostarczenia pozwanej przez powoda towarów wymienionych w przedłożonych fakturach,
4. wysokości dochodzonych przez powoda roszczeń z tytułu wystawionych faktur,
5. wymagalności dochodzonych przez powoda roszczeń (odpowieź na pozew 192- 193 akt).

Sąd Okręgowy ustalił następując stan faktyczny:

Powód S. S. (2) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą PPHU (...) w K.. Zajmuje się produkcją dzianin metrażowych (dowód: informacja z (...) k. 8 akt).

Pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialności w S. - w likwidacji zajmuje się produkcją odzieży (dowód: wypis z KRS k. 9-14 akt).

Spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. została utworzona na mocy umowy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, zawartej w dniu 1 marca 1996r. pomiędzy obywatelem Republiki Federalnej Niemiec U. D., a obywatelką Rzeczypospolitej Polskiej B. P.. Od dnia 15 marca 1999r. funkcję prezesa i jedyne go członka jednoosobowego zarządu Spółki pełnił U. D., który od dnia 22 marca 1999r. był, również jej jedynym udziałowcem.

U. D. zmarł w dniu 01 sierpnia 2014r. Po jego śmierci nie zwołano zgromadzenia wspólników i tym samym nie powołano członków zarządu, jak również innych osób bądź organów upoważnionych do reprezentacji Spółki. Powołanie organów Spółki, w szczególności zarządu, było niemożliwe ze względu na brak osób uprawnionych do uczestnictwa i głosowania na Zgromadzeniu Wspólników (dowód: akt zgonu U. D. z dnia 04.08.2014r. wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem k. 46-47, odpis KRS spółki (...) sp. z o.o. z dnia 19.08.2014r. i 21.07.2015r. k. 48-52 akt).

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i W. IX Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego postanowieniem z dnia 6 października 2014r. wydanym w sprawie o sygn. akt PO.IX.Ns-Rej.KRS (...), ustanowił kuratora dla Spółki w trybie art. 42 k.c. w osobie K. D.. Kurator była upoważniona do dokonywania określonych czynności, w szczególności czynności mających na celu powołanie organów Spółki, jak również czynności związanych z zakończeniem bieżących spraw Spółki (dowód: postanowienie k. 53 akt).

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy dla Poznania –Nowe Miasto i W. w P. w sprawie PO.IX.Ns-Rej.KRS (...) rozwiązał (...) Spółkę z o.o. w S. i ustanowił dla Spółki likwidatora w osobie K. D. (dowód: postanowienie k. 161-165 akt).

Powód współpracował z pozwaną Spółką od około 10 lat. Pozwana zamawiała u powoda tkaniny i dobierała własnym transportem lub też powód zawoził jej własnym transportem towar. Były też realizowane przesyłki drogą kurierską. Zmówienia ze strony pozwanej Spółki składała E. P.. Umowy były zawierane ustnie (dowód: zeznania świadka G. S. e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 00:11:55, 00:17:10, zeznania świadka W. W. e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 00:32:51, zeznania powoda e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 01:08:30, 01:15:03).

Z towarem do pozwanej Spółki jeździł kierowca zatrudniony u powoda K. C. (dowód: zeznania świadka G. S. e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 00:17:10, zeznania świadka K. C. k e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 00:46:45).

Faktury wystawiła w zakładzie powoda referent do spraw handlowych W. W. i to on wydawał towar z magazynu (dowód: zeznania świadka W. W. e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 00:32:51).

Gdy po towar przyjeżdżała do K. E. P., to podpisywała odbiór faktury. Gdy się jej bardzo spieszyło, to W. W. wystawiał dokument w-z i wtedy E. P. go podpisywała, a faktura była przesyłana do pozwanej później (dowód: zeznania świadka W. W. e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 00:43:51).

Gdy towar zawoził kierowca powoda K. C., to na miejscu w pozwanej faktury lub w-z podpisywała E. P.. Ona nie kwestionowała faktur (dowód: zeznania świadka K. C. k e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 00:46:45-00:50:20).

Powód wysyłał faktury za towar listem poleconym za potwierdzeniem odbioru. Pozwana na początku honorowała te faktury, później prosiła, by wysyłać te faktury listem zwykłym, ponieważ nie miał kto odbierać tych listów (dowód:

zeznania świadka G. S. e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 00:20:53, zeznania świadka W. W. e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 00:32:51).

Żona powoda G. S. w swojej prywatnej książce nadawczej odnotowywała każdą przesyłkę z fakturą (dowód: zeznania świadka G. S. e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 00:20:53).

Płatność za towar była dokonywana była przelewem, ponieważ powód wyraził na to zgodę (dowód: zeznania świadka W. W. e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 00:36:47).

Aktualnie z firmy pozwanej, również są zamówienia na tkaniny, ale towar wysyłany jest przesyłką kurierską (dowód: zeznania świadka G. S. e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 00:31:32).

Zamówienia ze strony pozwanej nadal składa E. P. (dowód: zeznania świadka W. W. e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 00:32:51).

Pozwana Spółka jest stałym klientem od kilku lat. Aktualnie zamawia pojedyncze belki dzianiny w granicach cenowych od 500zł do 1000zł. Towar jest wydawany za pobraniem należności (dowód: zeznania świadka W. W. e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 00:39:17, 00:42:11).

Powód powyrzucał wszystkie dokumenty w-z potwierdzające wydanie towaru z wszystkich faktur (dowód: zeznania powoda e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 01:21:27).

Powód dopiero w toku procesu zorientował się, że jest ustanowiony likwidator spółki (dowód: zeznania powoda e-protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2017r. czas 01:24:22).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 k.p.c., a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 k.p.c. dowody są obowiązane przedstawiać strony, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 k.c. powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis). Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione, zaś w razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28.04.1975 r., III CRN 26/75, LEX nr 7692).

W przedmiotowej sprawie strona powodowa przedłożyła wydruki faktur z systemu komputerowego i wniosła dopuszczenie dowodu z **dokumentów załączonych do pozwu w postaci faktur VAT** o nr.: 18/00/14, 32/00/14, 170/00/14, 207/00/14, 341/00/14, 353/00/14, 389/00/14, 438/00/14, 464/00/14, 554/00/14, 559/00/14, 576/00/14, 587/00/14, 596/00/14, 615/00/14, 620/00/14, 665/00/14, 750/00/14, 818/00/14, 841/00/14, 927/00/14, 942/00/14, 974/00/14, 996/00/14, 26/00/15, 72/00/15 na okoliczność: podstawy roszczeń powoda, spełnienia przez niego świadczenia na rzecz pozwanej, wysokości dochodzonego roszczenia, terminu zapłaty, wysokości należnych odsetek.

Mimo wniosku strony powodowej przedłożonych wydruków nie można potraktować jako dokumentów w świetle art. 245 k.p.c. Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego wyraża się w tym, że zawarte w nim oświadczenie pochodzi od osoby, która złożyła podpis na dokumencie, jednakże nie rozciąga się ona na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza ona sama przez się o mocy materialnej dokumentu (kwestii jego ważności, skuteczności, a także prawdziwości). Dokument prywatny nie jest więc dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2015 r. VI ACa 1031/14 LEX nr 1794400).

Podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 sierpnia 2015 r.

(I ACa 238/15 LEX nr 1797159) wskazano, że dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą złożonych w nim oświadczeń - formalna moc dowodowa tego dokumentu nie przesądza jego mocy materialnej. Dokument prywatny nie jest sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy.

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału" (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5-6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267; wyrok SA w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2013 r., III AUa 51/13, LEX nr 1356634).

Jak twierdzi się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 marca 2013 r., III AUa 1431/12, LEX nr 1322011; wyrok SA w Łodzi z dnia 5 czerwca 2013 r., I ACa 50/13, LEX nr 1345548; wyrok SA w Łodzi z dnia 23 lipca 2013 r., I ACa 90/13, LEX nr 1356578).

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

W przedmiotowej sprawie, Sąd uznał, że przedłożone wydruki nie są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.p.c. Wprawdzie orzecznictwo sądów powszechnych zauważa, że sam fakt, że dane pismo nie spełnia warunków dokumentu określonego w art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. nie oznacza, że nie może ono stanowić dowodu w sprawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 września 2015 r. III AUa 611/15 LEX nr 1820426), to tym niemniej, przy stanowisku strony pozwanej, która zakwestionowała podstawy faktyczne powództwa, zwykły wydruk z systemu komputerowego nie może być podstawą uwzględnienia żądania pozwu. Nawet gdyby powód przedłożył dokumenty prywatne w postaci faktur z podpisami osób uprawnionych do wystawienia i odbioru faktury, to i tak podlegałyby one ocenie pod kątem wiarygodności, przy stanowczym zaprzeczeniu strony pozwanej, że nie istnieje wierzytelności,

którą miałyby te faktury dowodzić. Podkreślenia wymaga fakt, na gruncie przepisów postępowania cywilnego nie ma podstaw, aby nadawać fakturze moc dowodową inną niż jakimkolwiek innym dokumentom. W orzecznictwie zauważa się, **że wyłącznie na podstawie faktury VAT** (nawet, gdyby w niniejszej sprawie zostały złożone) **nie sposób ustalić, że strony łączyła umowa określonej treści, jak i tego, czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana** (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 7 listopada 2007 roku, II CNP 129/07). Nigdy zatem faktura VAT nie będzie wyłącznym dowodem uzasadniającym roszczenie. Może ona jedynie wskazywać na zawarcie przez strony ustnej umowy. Jednak treść takiej umowy oraz jej wykonanie przez strony zawsze musi zostać wykazane dodatkowymi dowodami. W tym kontekście oczywistym jest, że sama faktura nie jest źródłem stosunku cywilnoprawnego (wyrok SN z dnia 6 czerwca 2001 r., CKN 291/00).

Zatem obowiązkiem strony było wykazanie treści umowy zawartej ustnie, co do wszystkich istotnych elementów, w tym ilości towaru, jego ceny, rodzaju, wydania towaru pozwanej, wysokości wierzytelności, wymagalności wierzytelności. Powód temu obowiązkowi nie podołał, nie wspominając o tym, że wszystkie wnioski dowodowe składał z rażącym opóźnieniem. Powód w piśmie procesowym z dnia 30 grudnia 2016r. (data wpływu) złożonym po odpowiedzi na pozew wniósł o przesłuchanie w charakterze świadków: W. W., K. C., G. S., deklarując podanie adresów tych świadków. Przez kolejne tygodnie po złożeniu pisma, powód żadnych adresów nie wskazał, zatem wezwanie tych osób na pierwszy termin rozprawy w dniu 19 stycznia 2017r. nie było możliwe. Natomiast powód wzywany pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania w charakterze strony, jak wynika z jego zeznań na kolejnym terminie rozprawy, po prostu zapomniał przyjść. Jego pełnomocnik po pierwszym posiedzeniu Sądu, również nie odpowiedział na zobowiązanie Sądu do wykazania w terminie 3 dni przyczyn nieobecności powoda i jej usprawiedliwienie (postanowienie k. 205 akt).

Nie kwestionując wiarygodności zeznań świadków: W. W., K. C., G. S., należy podnieść, że były one na tyle ogólnikowe, że na ich podstawie w ogóle nie można było ustalić dat poszczególnych dostaw tkanin, ich rodzaju, ilości, wysokości wierzytelności, czy też jej wymagalności. Świadek G. S. - żona powoda, która prowadzi własną działalność gospodarczą i ma biuro, tam gdzie powód, sama przyznała, że nie zna warunków umów sprzedaży zawieranych między stronami, nic nie wie na temat rozliczeń finansowych między nimi. Nie potrafiła nic powiedzieć, od kiedy pozwana przestała płacić za towary.

Podobnie świadek W. W. referent handlowy w firmie powoda, który wystawiał faktury i który wydawał towar, sam przyznał, że trudno powiedzieć za jakie dostawy i w jakim okresie pozwana w ogóle nie zapłaciła. Świadek podkreślił, że nie leży w zakresie jego obowiązków zawodowych posiadanie wiedzy jakie kwoty pozwana jest dłużna, za jaki towar, w jakiej ilości i za jakie okresy.

Kolejny świadek zawnioskowany przez powoda K. C. nic nie wiedział na temat nie zapłaconych przez pozwaną faktur - za jaki okres i na jakie kwoty.

Co do zasady nie można zakwestionować, że powód sprzedawał pozwanej tkaniny, jednakże chodzi o konkretne sprzedawane partie towaru, które objęte są wydrukami komputerowymi, nie zaś ogólnikowy opis współpracy. Powód wiedząc, że pozwana kwestionuje dochodzone należności i wiedząc jednocześnie, że u pozwanej są zatrudnione osoby, które zamawiały towar, przyjmowały faktury, a ponoć do dnia dzisiejszego nie kwestionują zaległości w płatnościach, dopiero po okresie 1,5 roku od daty złożenia pozwu na rozprawie w dniu 10 lutego 2017r. (e-protokół z dnia 10 lutego 2017r. czas 00:53:42) wniósł o przesłuchanie kierowcy pozwanej, który przyjeżdżał po towar, a także E. P., która zamawiała towar, a nadto wnosił o zobowiązanie pozwanej do wykazania, czy faktury zostały wciągnięte do ewidencji księgowej i rozliczone z urzędem skarbowym. Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 10 lutego 2017r. Sąd powyższe wnioski oddalił jako rażące spóźnione, bowiem nie zaistniały żadne okoliczności uniemożliwiające złożenie tych wniosków w terminach wyznaczonych przez Sąd (postanowienie e-protokół z dnia 10 lutego 2017r. czas 00:58:32).

W ocenie Sądu, zeznania powoda nie są wystarczającym dowodem pozwalającym na poczynienie dokładnych ustaleń okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Równie dobrze zamiast kilku wydruków

komputerowych powód mógł przedłożyć ich kilkanaście, twierdząc że na ich podstawie ma określoną wiarytelność. Samo twierdzenie powoda nie może być podstawą faktyczną powództwa i dowodem na istnienie wiarytelności.

Powód sam przyznał, że zniszczył dowody potwierdzające wydanie towaru z magazynu (w-z) od wszystkich faktur. Nie przedłożył, również z własnej ewidencji księgowej dowodów potwierdzających księgowanie faktur sprzedażowych i rozliczenie się z urzędem skarbowym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne.

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Umowa sprzedaży jest umowa wzajemną, a strony, składając oświadczenia ją statuujące, czynią to w oparciu o wyobrażenia o wartości swoich wzajemnych świadczeń. Przedmiot świadczenia kupującego wyrażony w znakach pieniężnych, jest kategorią obiektywną, bo interes sprzedawcy zostanie zaspokojony wtedy, gdy otrzyma on umówioną sumę pieniędzy.

W przedmiotowej sprawie czynienie szczegółowych rozważań na temat przesłanek materialnoprawnych roszczenia w oparciu o wskazany przepis jest bezprzedmiotowe, bowiem powód nie udowodnił podstawy faktycznej powództwa o, o czym była mowa w ocenie dowodów. Brak było możliwości na podstawie zaoferowanego materiału dowodowego ustalenie w jakich datach, za jaką cenę, w jakiej ilości, jakiego rodzaju towar powód dostarczył pozwanej, jakie były terminy płatności za towar, a tym samym wymagalność poszczególnych kwot do zapłaty.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo jako bezzasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Powód jest zobowiązany do zwrotu pozwanej kosztów procesu, na które składają się: opłata od pełnomocnictwa oraz wynagrodzenie pełnomocnika w stawce podstawowej 3600zł (§ 7 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu -tj. Dz.U. poz. 461 z 2013 r.).

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
2. uzasadnienie sporządzone przez sędziego .